

**Mlinska
vešča**

Svetlana
Makarovič

Rožmarin sadila bom,
grenko vince pila bom
za otroka brez glave,
ki roditi se ne sme.

Med žuželkami živi
bela muha brez oči,
rasti, rasti, rožmarin,
ti devištva lep spomin.

Lepa bela lilija,
notri pleše deklica,
deklica se okrog vrti,
svoje dete umori.

* * *

Mlinarica do jutra jokala,
prazno zibko potakala.
Zjutraj se je oblekla lepo
v mah, koprive in deteljo.

V meni je ogenj, v meni je mraz,
kjer je moj ljubi, oj tam sem pa jaz.
Ko je pa na grob prišla,
je črna dlan iz zemlje gledala.

Mlinarica zavpije močno,
dlan pa se sklene z njeno dlanjo.
Z nožem mu je dlan odrezala,
vso pot ji lepo prepevala:

Le spavaj, spavaj, sinko moj,
da ne boš falot kot oče tvoj —
od žalik žene uročen,
od moje roke umorjen.

* * *

Kdor je truden, naj gre spat,
jaz bom pa bedela,
v ognju bom posedala,
čudne pesmi pela,
pa zakaj, pa zato,
ker mi je preveč hudo
za to zmršeno glavo
tam pod zemljo.

Kdor je mrtev, naj gre spat,
jutro se že dela,
jaz si bom pa kuhala
zajtrk iz pepela,
pa zakaj, pa zato,
ker je vso noč gledalo
okostnjakovo oko
mi v kamrico.

* * *

Ko luna vzide za goro,
grobovi se odpro,
prišel bo k meni ljubi moj,
da bo še bolj hudo.

Z levico bom odpirala,
ko udari polnoči,
z desnico bom objemala
lobanjo brez oči.

Prinesel mi je rožice,
oj rožice lepe,
na svojem grobu utrgane,
kako sladko diše.

Moj ljubi pride vsako noč,
poljubov si želi —
njegov poljub postara me
za dolgo leto dni.

* * *

Le tiho, le tiho, fantič ti,
kdo te je zdramil sredi noči?
Ali jok sinka nerojenega,
v mojem telesu umorjenega,
ali molk prazne zibelke,
z rdečimi srci porisane?
Prazna je, prazna zibelka,
težka je moja glavica.

Prazna je, prazna zibelka
mojega telesa židanega,
mrzle so zvezde nad menoj —
lezi počivat, ljubi moj.

Vrni se, vrni, fantič ti,
tja, kjer so križi kamnati.

* * *

Če bom še kdaj, kot sem bila,
bom novo platno tkala,
strohnelo lectovo srce
bom vzela in zažgala.

Pa ta mrliška srajčica
je zame narejena —
nič več ne bom, kot sem bila,
sedaj bom žalik žena.

Srce razpada v črn prah
na platno preperelo.
Kako je čudna moja pot
v to jutro neveselo.

* * *

Žalik žena pelin bere,
komu ga bo dala,
grenko sivo vino vari,
komu bo zavdala?

Žalik žena pelin bere
s hladnimi dlanmi,
pelin bere, lepo poje
za umrlimi.

V kačjem polju žalik žena
z ozkimi očmi,
vrč pelinovega vina
nese med ljudi.

Žalik žena pelin bere:
Vsak bo sam na svetu,
vsak na svojem kačjem polju
v pelinovem letu.

* * *

O moji dolgi kiti dve,
o moje zlomljene roke,
o moja mokra srajčica
s potočno travo vezena.

Po trati cvete regrat zlat,
po mlinu hodi mlinar mlad.
Pod vodo mi je prepusto,
pod soncem mi je prebridko.

Pa ko se v mlinu mrak zgosti,
se mlinarju težko stori,
le čakaj, čakaj, mlinar mlad,
nocoj te pridem kaznovat.

S kostmi te bom objemala,
z zobmi te bom poljubljala.
Kar ješ, ni riba — je srce
tvoje utopljene ljubice.

* * *

Mimo je šlo veliko let.
Le žalik starka vsak večer
hodi mlinsko kolo vrtet,
lepe stare mlinarske pet.

Mlinarja so že same kosti.
Njegova duša je netopir.
Žalik starka ob mlinu temni,
kite si venča s travami.

Odšla je zmedena mlinarica.
Po črnem mlinu se prede mir.
Starka se z netopirjem igra —
pa se ne spomni na mlinarja.

* * *

Glejte vodico, kako se blešči,
čujte iz vrbe prežalostni glas,
z rečnega dna pramen las valovi,
žalik strašilo se vrača med nas.

Včasih med ločjem kot dih strepeta,
včasih pod peskom tenko zaihti —
nihče med nami tega ne prizna.
Glejte vodico, kako se blešči.

Že ko smo davili žalik telo,
ko smo iztikali njene oči,
vedeli smo, da vrnila se bo —
glejte vodico, kako se blešči.

* * *

V belo dlan noči zajame,
dolgo tiha vanjo zre,
dokler se tema ne zgane,
dokler v dlani ne zavre.

Mlinar sanja težke sanje,
v mlinu se gosti tema,
mlinski kamen pa kot blazen
vse glasneje ropota.

V mojem grlu tenka igla,
v moji roki čudna moč —
okobal na tebi, mlinar,
bom letela v jasno noč.

Ko pa se začne daniti,
mlinska vešča dlan razpre —
mlinar se iz sanj izkoplje
in razmišlja, kaj mu je.